

Дългоухи, а до него — Шаро... Насреща имъ седнаха Кума Лиса, Котанчо, Пѣтлю. Останалитѣ гости се наредиха следъ тѣхъ.

Катеричката припка, принася гостби. Свѣтулката обикаля гоститѣ и ги моли:

— Заповѣдайте, хапнете си!... Веселете се!...

Мина се полунощъ. Гоститѣ се нахраниха. Скочи Щурчо, грабна цигулката. Чичо Косъ грабна цафарата,

Тарлю тѣпана, Марко най-голѣмата трѣба, нареди-ха се и другитѣ музиканти и музиката грѣмна... Скочиха гоститѣ и хорото се залюлѣ:

— Ха-ха-ха... Хайде де!
Ха-ха-ха... Хайде брей!
И и и-ху у у у!...

Играха, скачаха, пѣха до зори...

IV.

Кой знае отъ де дочу веселбата Бухлю Ушанъ. Той бѣше страшенъ саможивникъ. Съ никого не дружеше, съ никого се не събираше. Тихо-тихо, не забелязанъ отъ никого се промѣкна той на полянката срѣдъ гоститѣ и грозно изрева:

— Бу — хууу!... Де е хубавицата съ фенерчето? Де е да я видя?...

Стреснаха се всички и се вкамениха. Свѣтулката, както стоеше до Баба Меца, изпусна отъ страхъ фенерчето. Бухлю я съзрѣ, спусна се къмъ нея и викна още по-страшно:

— А, ето де си била!...

— Стой, — ревна Мецана и му плесна единъ шамаръ, — що искашъ ти отъ нея?

— Не мога да я търпя!... Мразя я! — извика Бухлю. — Защо свѣти ноще? Събрала ви тукъ, та гората размирихте! Всичко живо събудихте!

— Тѣй а? Мразишъ я... Тя на насъ свети и ни радва. Само при нея ние забравяме кавги и омраза и ставаме приятели. И какъ хубаво се веселѣхме! Защо дойде? Да ни развалишъ веселбата ли? — завикаха му отъ вси страни.